

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano odpowiedniego charakteru pomocy państwa w odniesieniu do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano proporcjonalności pomocy państwa do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że w zaskarżonej decyzji nie zbadano w odpowiedni sposób negatywnych skutków pomocy państwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja naruszyła konkretne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa Unii, które leżały u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w Unii od końca lat 1980. (tj. niedyskryminacji, swobody świadczenia usług – mającej zastosowanie do transportu lotniczego poprzez rozporządzenie 1008/2008⁽¹⁾ – oraz swobody przedsiębiorczości).
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że strona pozwana nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia przez pozwaną obowiązku uzasadnienia.

(¹) Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. 2014, C 249, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Wersja przekształcona) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2022 r. – Vyatsky Plywood Mill/Komisja

(Sprawa T-32/22)

(2022/C 109/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vyatsky Plywood Mill OOO (Kиров, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci M. Krestiyanova i N. Tuominen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1930 z dnia 8 listopada 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz sklejkę z drewna brzoźowego pochodzącej z Rosji (¹) w całości, w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami z niego wynikającymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego (²), popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez brak uwzględnienia uwag unijnych stowarzyszeń reprezentujących producentów wytwarzających sklejkę przy określaniu zakresu produktu, struktury i definicji przemysłu Unii oraz naruszyła zasadę dobrej administracji. W rzeczywistości, jako bezstronny organ prowadzący dochodzenie, Komisja powinna była skupić się na dowodach przedstawionych przez unijne stowarzyszenia reprezentujące producentów wytwarzających sklejkę z własnej inicjatywy, zweryfikować je oraz dokonać prawidłowej oceny stanu faktycznego i prawnego w kontekście zakresu produktu, który jest zasadniczym elementem dochodzenia antydumpingowego mającym wpływ na wszystkie ustalenia. Ponadto Komisja de facto odrzuciła wszystkie pochodzące od strony skarżącej dowody i argumenty dotyczące uwag unijnych stowarzyszeń reprezentujących producentów wytwarzających sklejkę, względnie nie wzięła ich pod uwagę.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez przeprowadzenie wadliwej analizy cen w kontekście szkody i związku przyczynowego. Po pierwsze, Komisja zignorowała zmiany cen po okresie objętym dochodzeniem i nie uwzględniła w należyty sposób widocznej segmentacji rynku. Po drugie, Komisja nie dokonała oceny skutków dostępu przemysłu Unii do głównego surowca, wpływu przywozu z państw trzecich oraz potencjalnej dyskryminacji Rosji.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 21 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nałożenie środków antidumpingowych na przywóz sklejki z drewna brzozonego pochodzącej z Rosji jest sprzeczne z ogólnym interesem Unii. Przemysł Unii, importerzy niepowiązani i użytkownicy będą narażeni na niedobór wysokiej jakości, przyjaznej dla środowiska i przystępnej cenowo sklejki z drewna brzozonego.
4. Zarzut czwarty – podniesiony tytułem ewentualnym na wypadek uznania przez Sąd, że zaskarżone rozporządzenie należy utrzymać w mocy – dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez nałożenie środka w jego obecnej formie, która jest sprzeczna z interesem Unii. Dla zakresu postępowania byłoby lepiej, gdyby środki przybrały formę cła zmiennego opartego na cła ad valorem, ograniczonego minimalną ceną importową.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 394, s. 7.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2022 r. – Cunsorzii di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses i in./Komisja

(Sprawa T-34/22)

(2022/C 109/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cunsorzii di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses (Borgo, Francja) i dziewięciu innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i V. Le Meur-Baudry)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/1879 z dnia 26 października 2021 r. w sprawie odrzucenia trzech wniosków o objęcie ochroną nazwy jako oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 [„Jambon sec de l’Île de Beauté” (ChOG), „Lonzo de l’Île de Beauté” (ChOG), „Coppa de l’Île de Beauté” (ChOG)] ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia, po pierwsze, art. 49, 50 i 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1), a po drugie, ogólnej zasady powagi rzeczy osądzonej (res iudicata), ze względu na przekroczenie przez Komisję zakresu kompetencji przyznanych jej na mocy tego rozporządzenia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 i 13 rozporządzenia nr 1151/2012 poprzez błędne zastosowanie przez Komisję wspomnianych wyżej przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 383, s. 1.